

[Landbrugsministeren]

har anført, at man sætter kapitalstærke købere i stand til at købe landbrug med jordsamling for øje, og oven i købet anfører, at dette legaliseres ved forliget. Det er vildt overdrevent.

Jeg er naturligvis enig med husmandsforeningerne om, at køb af landbrug ikke må være en kapitalanbringelse, i hvert fald ikke alene have det formål. Jeg er også fuldstændig enig i, at den nye lovgivning skal være en styrkelse af almindelige landmænds køb af landbrugsejendomme, således at vi sikrer, at de meget stærke opkøb af landbrugsejendomme, som er sket fra folk fra byerne, bliver bremset. Det er også det, lovforslaget tager sigte på ved, at der kræves, at køberne skal have fast bopæl på ejendommen og have jordbrug som hovederhverv og opfylde visse krav med hensyn til landbrugsuddannelse. Det kan også være et svar til hr. Arne Bjerregaard, der afæskede mig et svar om dette.

Det bliver altså efter den nye lov betydelig vanskeligere for folk uden for landbrugserhvervet at købe landbrugsejendomme, og det er også meningen med lovens uddannelseskrav, at landbrugsejendomme fortrinsvis skal ejes af folk, som har uddannelse til at drive landbrug. Vi skal nemlig huske på, at i dag har folk uden for landbruget mulighed for at købe landbrugsejendomme, hvis de tager fast bopæl på ejendommen, og hvis konen f. eks. ikke har noget erhverv, men tager landbrug som hovederhverv.

Det, som punkt 7 i skitsen vedrørende uddannelseskravene tager sigte på, er, at folk fra byerne eller fra andre erhverv, som alvorligt ønsker at blive landmænd, men som ikke har nogen landbrugsuddannelse, skal have en mulighed for at opfylde uddannelseskravet efterfølgende ved ansættelse af en bestyrer, som opfylder de krav, der er stillet med hensyn til uddannelsen. Punkt 7 tænkes kun anvendt i tilfælde, hvor personer, som ikke har benyttet de muligheder, der har været for at tage landbrugsuddannelse, men som nærer et alvorligt ønske om at gå over i landbruget og tage dette som hovederhverv, agter at købe en landbrugsejendom. Bestemmelsen er altså kun tænkt at finde anvendelse i tilfælde, hvor der er tale om et virkeligt skifte fra ét erhverv til et andet, altså til landbrugserhvervet, og der er således ikke tale om en fravigelse af lovens almindelige sigte.

Bestemmelsen indebærer, at den pågældende køber naturligvis til opfyldelse af hovederhvervskravet skal deltage i ejendommens almindelige drift, hvorfor den pågældende bliver nødt til at opgive andet erhverv og tage jordbrug som hovederhverv, også i den periode, hvor bestyreren skal være ansat på ejendommen.

Endelig er der grund til at anføre, at punkt 7, således som der står i skitsen, ikke er forhandlet med landbrugets organisationer. Det er også et svar til hr. Svend Haugegaard, der spurgte mig, om punkt 7 – den øvrige skitse er forhandlet med landbrugets organisationer – også var forhandlet med landbrugets organisationer, inden det blev bekendtgjort i pressen. Det er det altså ikke, og jeg kan tilføje, at det heller ikke er mig, der har bekendtgjort det i pressen.

Vi forhandler med landbrugets organisationer om dette punkt 7, men forhandlingerne er ikke tilendebragt.

I det endelige cirkulære, som skal forhandles med De danske Husmandsforeninger og De samvirkende danske Landboforeninger, vil de nærmere krav, som stilles i punkt 7, blive ganske nøje specificeret, således at vi ikke kommer i den situation, som jeg kan forstå f. eks. husmandsforeningerne frygter.

Såfremt det mod forventning skulle vise sig, at ordningen bliver anvendt i større udstrækning til at omgå lovens almindelige erhvervsbetingelser og de formål, der søges varetaget ved disse bestemmelser, forbeholder landbrugsministeren sig naturligvis at tage ordningen op til fornyet overvejelse i samarbejde med landbrugets organisationer.

Der er under denne andenbehandling rejst forskellige spørgsmål, som jeg gerne vil svare på. Hr. Lowzow var inde på uddannelseskravet, som jeg kunne forstå ikke var en konservativ livret. Der kan jeg henvise til, at der jo er en dispensationsadgang, der gør det muligt at tage stilling til enkelttilfælde. Der findes folk, som absolut vil være landmænd, men som måske ikke har lige præcis den uddannelse, man har anført i skitsen til uddannelseskravene, og det er klart, at når der er en dispensationsmulighed, vil den selvfølgelig også blive brugt i tilfælde, hvor man skønner, den pågældende har skaffet sig en tilstrækkelig uddannelse på anden måde end lige præcis den, der er anført i uddannelsesskitsen. Det kunne godt tænkes, at dyrlæger,